

Louise Jensenová

SESTRA

Grace,
viděla jsem něco
špatného. Sada mi
odpusť's...

Napínavý psychologický thriller pro čtenáře knih
Dívka ve vlaku a Má je vina

Mladá fronta

Sestra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Louise Jensenová

Sestra – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LOUISE JENSENOVÁ

SESTRA

LOUISE JENSENOVÁ

SESTRA

MLADÁ FRONTA

*Všechny postavy a události v této knize jsou smyšlené.
Jména, osoby, firmy, organizace, místa a události kromě těch,
které jednoznačně nejsou chráněné autorským právem,
jsou buď výtvořem autorčiny fantazie, nebo jsou použity fiktivně.
Jakákoli podobnost se skutečnými, žijícími či mrtvými osobami
je čistě náhodná.*

Přeložila Nada Funioková

THE SISTER © Louise Jensen 2016

Published by Bookouture, an imprint of StoryFire Ltd.,

23 Sussex Road, Ickenham, UB10 8PN

United Kingdom in 2016.

Translation © Nada Funioková, 2018

ISBN 978-80-204-4591-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5137-8 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5136-1 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5138-5 (Mobi)

*Ianu Hawleymu,
vroucně milovanému, hluboce postrádanému.*

První kapitola

TEĎ

S nohama ztěžklýma zármutkem vystoupím z auta, zapnu si bundu na zip, natáhnu kožené rukavice a pak z kufru vynadám rýč a batoh – přišel čas. Holínky mi podkluzují na čvachtajícím blátě, když mířím k mezeře v živém plotě. Pokud si pamatuju, byla tam vždycky. Zachvěju se, když vstoupím do lesa. Je tu větší tma, než jsem myslela. Musím se párkrát zhluboka nadechnout vzduchu prosyceného vůní borovic, abych se uklidnila. Bojuju s nutkáním odjet domů a vrátit se sem ráno, ale pak si připomenu, proč jsem vlastně tady, a přinutím se jít dál.

Smartphone mi svítí na cestu, když se rozhlížím po králíčních norách, abych do nějaké nespadla. Obřími kroky překonávám spadané větve stromů, které bych dřív přeskočila. V pětadvaceti ještě nejsem stará na běhání, ale vláčím s sebou neforemný náklad a kromě toho nijak nespěchám. Nikdy jsme nepředpokládaly, že tohle budu muset udělat sama.

Zastavím se, opřu si násadu rýče o bok, roztáhnu prsty a snažím se z nich vytřepat mravence. V keřích cosi zašramotí a já mám najednou pocit, jako by mě někdo sledoval. Srdce se mi málem zastaví, když odtamtud vystřelí dva králíci, a jakmile spatří světlo z mého mobilu, metelí si to pryč. „Jsem v pohodě,“ ujišťuju samu sebe, ale hlučná ozvěna vlastního hlasu mi připomíná, jak hrozně jsem tu sama.

Batoh mám na ramenou trochu moc natěsno, a tak si upravím popruhy, než zase vyrazím. Pod nohama mi praskají spadané větvičky. Už si začínám myslet, že jsem se pustila po špatné odbočce, když se přede mnou najednou objeví mýtina, kde stojí strom zasažený bleskem. Nebyla jsem si jistá, jestli to tady

ještě bude, ale když se teď rozhlížím kolem, nezdá se, že by se tu cokoli změnilo – jenže ono se samozřejmě změnilo úplně všechno. Vzpomínky na to, jak jsem tady byla naposledy, mě zasáhnou s takovou silou, až mi to téměř vyrazí dech. Sesunu se k zemi. Vlhkost listů a půdy mi začíná prosakovat kalhotami, stejně jako minulost prosakuje do přítomnosti.

* * *

„Pospěš si, oslavenkyně, tímhle tempem tam dorazíš v šestnácti. Mně už je zima,“ volala na mě tehdy Charlie. Trůnila na oprýskané brance na kraji obilného pole, pod nohama se jí válely igelitové tašky a její blondaté vlasy zářily ve slabých paprscích korálového slunce. Charlie, která nikdy nevynikala trpělivostí, nervózně pohupovala nohama, zatímco jsem se k ní trmácela se schránkou, která skrývala naše naděje a sny, v náručí.

„Tak sebou přece *pohni*, Grace.“ Charlie seskočila dolů, posbírala svoje věci a rozběhla se mezi stromy. Přesunula jsem si schránku do podpaží a pokusila se ji dohnat. Řídila jsem se podle záblesků jejího fialového kabátku a vůně tělového spreje Impulse, který bez ustání kradla z máminy ložnice.

Slahouny ostružiníků nás chňapaly za nohavice džín, větvičky se nám zaplétaly do vlasů, ale my běžely dál, dokud jsme nedorazily na mýtinu.

„Ten zarudlej obličej ti sedne k vlasům,“ smála se mi Charlie, když jsem upustila schránku na zem, předklonila se a zapřela rukama o kolena, jak jsem se snažila popadnout dech. Navzdory podvečernímu chladu se mi na spáncích perlil pot. Charlie vysypala na zem obsah igelitek: svačinu, pití, zápalky, zednickou lžici a malý dárek zabalený ve třpytivém fialovém papíře s nalepenou cedulkou „Dneska je ti patnáct“. Všechno se to rozkutálelo po drolicí se hlíně. S úsměvem mi dárek podala. Posadila jsem se do tureckého sedu, opatrně uvolnila konce papírového obalu, abych ho neroztrhla, a pomalu z něj vysoukala krabičku. Uvnitř byl uhnízděný řetízek s půlkou zlatého srdíčka, na kterém bylo vyryto „BFF“. Best Friends Forever – nejlepší

kamarádky navěky. V očích mě zaštíply slzy, když jsem zvedla hlavu k Charlie. Odhrnula si vršek flísové bundy, a odhalila tak druhou půlku srdíčka. Připnula jsem si řetízek na krk a Charlie se zatím pustila do kopání jámy. Jako správná skautka jsem rozdělala malý ohýnek. Až slunce zapadne, ochladí se ještě víc a v téhle roční době nastupoval soumrak rychle. Než byla jáma dost hluboká, Charlie už sotva popadala dech a nehty na rukou měla celé oblepené hlínou.

Přenesla jsem časovou schránku až k jámě a uložila ji na dno. Celou sobotu jsme vybíraly, co do té plastové krabice dáme, a zvenčí jsme ji zdobily vystříhanými fotkami supermodelek a popových hvězd, kterým jsme se chtěly podobat. „Člověk nikdy nemůže být moc bohatej nebo moc hubenej,“ mudrovala Charlie. Nabrala plnou náruč hlíny a začala schránku zasypávat.

„Počkej!“ vykřikla jsem. „Tohle tam chci ještě přidat.“ A zamávala jsem ve vzduchu tím dárkovým balicím papírem.

„To nemůžeš, už jsme schránku zapečetily.“

„Dám pozor.“ Opatrně jsem sloupila lepicí pásku a odklopila víko. K mému úžasu ležela nahoře na hromádce fotografií růžová obálka, která tam rozhodně nebyla, když jsme spolu předtím krabici plnily. Ohlédla jsem se po Charlie, ale ta se tvářila tajnůstkářsky.

„Co je to, Charlie?“ natáhla jsem po obálce ruku.

Charlie mě za ni ale popadla. „Nedělej to.“

Vysvobodila jsem se z jejího sevření a promnula si zápěstí. „Tak co je to?“

Charlie se mi ale vyhýbala pohledem. „Ten dopis jsem tam nechala, abychom si ho přečetly, až se sem pro tu schránku vrátíme.“

„A co v něm stojí?“

Charlie mi vyškubla balicí papír z prstů, nacpala ho do krabice a přibouchla víko. Když o něčem sama mluvit nechtěla, nemělo žádný smysl pokoušet se to z ní vydolovat. Rozhodla jsem se na ni dál nenaléhat, nenechám si přece jejím tajnůstkařením zkazit narozeniny.

„Nechceš se napít?“ Sáhla jsem po cideru. Zasyčelo to, když jsem odtrhla úchyt, a po straně plechovky stekla trocha pěny. Otřela jsem si ruku o džíný a lokla si. Cider mě zahřál v žaludku a spláchl neklid, který jsem cítila.

Charlie napřed zahrnula jámu hlínou a povrch udusala zednickou lžící, až byl dokonale rovný, a pak si šla sednout vedle mě.

Oheň praskal a my se opíraly o kmen ležícího stromu a opékaly si růžové marshmallows napíchnuté na klacku. Teprve když žhavé uhlíky uhasly, uvědomila jsem si, jak je pozdě.

„Nejvyšší čas jít. Měla bych být doma do desíti.“

„Tak jo. Malíček na to, že se sem vrátíme a otevřem tu krabici společně?“ Charlie ke mně natáhla malíček, já do něj zaklesla ten svůj a pak jsme si přitukly plechovkami a připily si na slib, o kterém jsme tehdy netušily, že ho nebudeme moct dodržet.

* * *

Teď už jsem tady jenom já. „Charlie,“ zašeptám, „kéž bys tu byla se mnou.“ Když se skloním, Charliino púlsrdíčko, které stále nosím na řetízku kolem krku, se roztočí, jako by hledalo svého druha, jako by zoufale toužilo být zase celé. Opatrně složím svůj náklad. Drtivý pocit paniky, který mě moří už od Charliiny smrti před čtyřmi měsíci, znovu vyvře na povrch. Musím si povolit šálu na krku, abych se mohla pořádně nadechnout. *Vážně je to moje vina? Je snad vždycky všechno moje vina?*

Navzdory lednovému chladu je mi horko, a tak si stáhnou rukavice. Zdá se mi, jako by se mezi stromy ozvěnou nesla Charliina poslední slova: *Grace, udělala jsem něco strašného. Snad mi odpustíš...*

Jenže co vlastně udělala? Nemohlo to být nic horšího, než co jsem provedla já sama, ale jsem odhodlaná zjistit, o co šlo. Je mi jasné, že se nedokážu posunout dál, dokud se mi to nepodaří. Nebyla jsem si jistá, kde začít, až do dnešního rána, kdy mi poštou přišel dopis v růžové obálce. Vyvolal vzpomínku na jiný dopis, uložený v naší časové schránce, který mi Charlie nedovolila přečíst. Možná se v tom psaní skrývá nějaký klíč? Každopád-

ně bych se aspoň měla od čeho odrazit. Vyptávat se lidí, kteří ji znali, mě nedovedlo nikam a kromě toho jsem ji přece nejlíp znala já sama, ne? Byla jsem její nejlepší kamarádka.

Ale může vůbec člověk někoho opravdu poznat? Poznat ho skutečně dokonale?

Posadím se na paty a zůstanu tak bez hnutí, ani sama nevím jak dlouho. Okolní vzduch se postupně ochlazuje. Větve šelestí a pohupují se, jako by mi stromy šeptaly svá tajemství, jako by mne povzbuzovaly, ať vyhrabu ze země to, které tam ukryla Charlie.

Potřesu hlavou, abych ty myšlenky zahnala, stáhnou si rukáv až k prstům a otřu si jím mokré tváře. Rukama, které mi připadají hrozně těžké, jako by mi snad ani nepatřily, zvednu rýč. Svírám rukojeť tak sveřepě, až mi do zápěstí vystřelují rachejtle bolesti. Zhluboka se nadechnu a začnu kopat.

Druhá kapitola

TEĎ

„Mittens?“ zavolám na naši kočku. „Už jsem doma.“ S čarovou schránkou zdviženou nad hlavou se mi podaří protáhnout chodbou do obývacího pokoje, aniž bych přitom z modrozeleně natřených zdí srazila jedinou reprodukci s přímořskou krajinkou. „Tady jsi.“ Šedá nadýchaná kulička se uhnízdila na stoličce u piana, na které mě učil hrát táta. Posadil mě na tu koženou sedačku prakticky v okamžiku, kdy jsem se na židli dokázala udržet bez cizí pomoci. Sedávali jsme tam bok po boku, táta a já, on svými obrovskými, zavalitými, ale překvapivě hbitými prsty udával akordy, zatímco já vytukávala melodii. Už nikdy nebudu na tohle piano hrát. Až příliš bolestně mi připomíná dobu, kdy jsem měla normální život. Normální rodinu.

V obývacím pokoji vládne šero, ačkoli sem francouzským oknem proniká světlo zvenčí. Venku se po potemnělé obloze prohánějí zlostná mračna. Rozsvítím. Zima byla letos drsná, už si skoro ani nepamatuju na ty slunečnicové letní večery, kdy jsem sedávala venku se sklenkou likéru Pimms cinkající kostkami ledu, dokud sluneční záře nepohasla a po indigově modré obloze se nezačali třepotat netopýři.

Talíř značky Alfred Meakin, který si šetřím pro zvláštní příležitosti, ztěžka balancuje na hromádce pánských časopisů *FHM*, květinový vzor zakrývají zaschlé vaječné žloutky a kečup. Na podlaze leží převrácená solnička, na koberci se vrší hromádka bílých zrníček. Dan stoloval.

Překročím do kuličky zmuchlanou osušku, abych se dostala ke konferenčnímu stolku, a odsunu stranou ohmataný vý-

tisk *Malých žen*, z něhož předčítám paní Jonesové odvedle – ani v brýlích s tlustými skly nerozezná drobné písmo. Už jsem skoro dospěla k pasáži, kdy Beth umře, a ačkoli jsem ji předtím četla už tolikrát, vím jistě, že mě zase rozpláče. Po desce stolu v barvě smetany se rozdrolí seschlé bláto, když na ni postavím časovou schránku. Smetu hlínu na podlahu. Staříčké fotky hvězdiček jednoho hitu a supermodelek, kdysi důkladně přilepené, teď z plastové krabice jen zkormouceně visí. Na půlku z nich už si skoro ani nevzpomínám. Nehtem zajedu pod okraj lepicí pásky, která přidrží víko. Už ztratila svoji přilnavost a snadno povolí. Sloupnu ji, ale hned ji zase vrátím na místo a pečlivě uhladím, pevně ji tisknu oběma palci. Nepřipadá mi správné otevřít schránku bez Charlie – jenže jaksi nemám na výběr, pokud chci zjistit, co je v té růžové obálce, a to samozřejmě chci. Stejně je mi to ale nepříjemné, jako bych narušovala její soukromí.

V domku je hrozně ticho. Nasadím desku do gramofonu. Nina Simone se cítí dobře. Tak aspoň jedna z nás. Dan si všechnu hudbu stahuje, ale mně dělají dobře staromódní věci, s nimiž jsem vyrůstala. Dokonce i děda už je dneska se svým systémem Bose SoundDock a přehrávačem Blu-ray modernější než já. Uvelebím se na hnědé kožené pohovce a zabořím se do měkcoučkových, navzájem nesladěných polštářů. Vinyl se otáčí a otáčí, praská a skřípe, jako by se dožadoval pozornosti, podobně jako mé vzpomínky.

Vůbec mi nepřijde, že už je to sedm let, co jsme se do tohoto domku přestěhovali. Tehdy jsem neměla žádné jiné starosti, můj život se konečně ubíral tou správnou cestou a já se stala obětí mírné posedlosti měkcoučkými bytovými doplňky. Dan jen obracel oči v sloup pokaždé, když jsem domů přitáhla nový polštář. „Tancuj, jako by se nikdo nedíval – další moudro vycpané pěnou.“ Sebral mi polštář, podržel ho na délku paže před sebou a začal s ním kroužit po obývacím pokoji.

„Na to, jak tancuješ ty, se teda vážně nechce koukat nikdo,“ řekla jsem mu tehdy. Začal mě lechtat, až jsme oba skončili na zemi, strhali ze sebe navzájem šaty a pak už byl na mně, ve mně a mě pálila záda, jak jsem si je dřela o červený koberec

se spirálovitým vzorem, který jsme mezitím nahradili čokoládově hnědým s hebkým vlasem. Potom jsme se k sobě dlouho tulili pod pestrobarevnými přehozy, které zdobily opěradlo gauče, a ukusovali havajskou pizzu. Říkala jsem Danovi, aby objednal salámovou – nikdy nechápal, proč přidávat ovoce do pikantního jídla, ale věděl, že já kombinaci sladkého a slaneého zbožňuju.

Teď se to zdá hrozně dávno, co jsme se spolu takhle smáli. Co jsme se takhle milovali. Zármutek nás od sebe vzdaluje jako vzájemně se odpuzující magnety – ať se sebevíc snažíme se k sobě znovu přiblížit, zůstává mezi námi propast, kterou nedokážeme překlenout.

Mittens se zvedne a nahrbí hřbet. Její strnule napjaté nohy mi připomenou, že jsem zmeškala další hodinu jógy. Není nic leptavějšího než pocit viny, který vás užírá zevnitř. Mohla jsem to tušit – výčitky svědomí jsou moje druhé jméno. Měla jsem se narodit jako katolička. Mittens seskočí ze stoličky, tak graciózně, jak to dovedou jediné kočky, zamňouká „hned mě nakrm“ a začne mě štouchat hlavou do lýtek.

Vleču se za ní do kuchyně. Ve vzduchu visí pach zatuchlého oleje a dřez, který byl čistý a nablýskaný, když jsem odcházela, je teď z půlky plný kalné vody. Rukojeť rendlíku z něj trčí vzhůru jako dopravní ukazatel: umyj mě. Natáhnu se a pootevřu posuvné okno. Ze zahrady za domem dovnitř proniká ledový vzduch, v předpovědi hlásili na zítřek sněžení. Zapnu konvici, seberu dvě rozbité vaječné skořápky, z nichž se po dřevěné pracovní desce roztéká bílek, a odhodím je do přetékačícího odpadkového koše. Později ho musím vynést. Otrů pracovní desku a opláchnu šálek. Přitom mne znovu zaplaví toužebné přání, aby Dan nepoužil čistý pokaždé, když si chystá pití. Nemáme myčku na nádobí – tedy pokud pochopitelně nepočítám sebe, což Dan bezpochyby dělá. Naše kuchyňka je malinká neboli „kompaktní, ovšem praktická“, jak by řekl Dan, kdyby byl tohle jeden z domů, které se snaží prodat. Máme tu sotva dost místa na kredenc. Zato ale miluju naši spíž, kam se vejde všechno, co je potřeba.

Ponořím ruku do plechové krabičky na čaj, jenže prsty naráží na studené kovové dno. Když otevřu dvířka lednice, vnitřní světlo ozáří téměř prázdné police. Co asi tak ukuchtím z půlky kelímku kozího sýra a jedné seschlé červené papriky? Dan se vrátí domů po fotbalu a určitě předpokládá, že tu na něj bude čekat večeře. Vlastně je to nefér. Nikdy mě nepožádá, abych navrábila, prostě předpokládá, že to udělám. A já to vždycky udělám. Zaženu vzpomínku na dobu, o které už se spolu nebavíme. Na dobu, kdy jsem si stěžila pamatovala, jak se jmenuju, natož jak ovládat troubu. Teď už to zvládám. Fakticky.

Připíšu „sáčkový čaj“ na nekonečný nákupní seznam, který mám připevněný na dveřích ledničky magnetem s nápisem „A DOST“, co je na něm obrázek prasátka. Dan mi ten magnet koupil loni – aby mě podpořil, jak tvrdil, protože jsem se vykašlala na další dietu. Časopisy na křídovém papíře, ve kterých věčně ležím, nepomáhají. Na jedné stránce mě ujišťují, že mám na Britku průměrnou váhu a že velikost čtrnáct neznamena, že jsem tlustá, a přitom na další otisknou fotky vychrtlých modelek, samé vysedlé klíční kosti a propadlé tváře. Nechávám si ten magnet jako trvalou připomínku, že bych měla shodit pět kilo. Stejně se mi to nikdy nepodaří.

Mittens se mi proplétá mezi kotníky, aby mi připomněla, že jí mám naplnit prázdnou misku. V kredenci zbyla kočičí kapsička. Vyškrábu ji do misky a za doprovodu netrpělivého mňoukání odměřím granule.

Pozoruji Mittens, zatímco se bez zábran cpe, jak už to zvířata dělávají. Představuje pro mě obrovskou posilu, co Charlie zemřela. Z jejího mlčení čerpám větší útěchu než z Danových neobratných slov. Vlastně jsem ani neměla v úmyslu pořizovat si zvířátko, jenže před třemi lety se kočce babiččiny sousedky narodilo šest mladých a já si tam šla pořídit pár fotek, abych je ukázala ve školce, kde pracuju. Ta koťátka byla tak hrozně roztomilá, že když se mi to nejmenší vyškrábalo do klína a usnulo tam, nedalo moc práce mě přesvědčit, abych si ho vzala domů. Odesla jsem kotě do své fiesty, pořízené z druhé ruky. Uvelebilo se na sedadle spolujezdce v krabici od brambůrků Walkers

vystlané vybledlou růžovou dekou a mžouralo do sluníčka, které dosud nikdy nevidělo. Domů jsem jela o poznání pomaleji než obvykle, a když jsem zaparkovala v uličce plné výmolů před naším domkem, musela jsem si napřed vytřepat z rukou mravenčení. Nehty mi vyryly do dlaní pŕlmesíčky. Vzpomínám si, jak jsem tenkrát sama nad sebou nechápavě kroutila hlavou. Dennodenně se starám o třicet šest čtyřletých dětí. Kotě by ve srovnání s tím mělo být hračka.

Když jsme zašly dovnitř, pozorovala jsem kočičku, jak si nebojácně a nehlučně vykračuje po svém novém domově. Jak jí budu říkat? Jako dítě jsem byla přímo posedlá Beatrix Potterovou. Táta mi každý večer před spaním předčítal jeden příběh a vždycky u toho vymýšlel různé hlasy pro jednotlivá zvířátka. Moc ráda jsem poslouchala o vylomeninách kocoura Tima a jeho sestřiček Moppet a Mittens. Tlapky měla kočička světlejší než zbytek kožíšku, takže mi pro ni jméno Mittens, Rukavička, připadalo naprosto dokonalé. A taky to bylo spojení s tátou.

Když jsme ji poprvé pustili ven, málem ji přejel popelářský vůz. Tak ji to vyděsilo, že už pak odmítala vystrčit nos z domu. Snažili jsme se ji nalákat do zahrady, jenže ona z toho byla po každé tak vystresovaná, že nám veterinář doporučil, abychom ji nechali být, že vyleze ven, až bude sama připravená - k čemuž ovšem nikdy nedošlo.

Teď už si ani nedokážu představit, jaký by byl tenhle domek bez Mittens. Pozoruju ji, jak dojídá večeri, chlemtá vodu vystřelujícím růžovým jazýčkem a krade se z kuchyně pryč.

Konvice začne klokotat, vyrazí z ní pára a pak se sama vypne. Jdu za Mittens do obývacího pokoje. Posadíme se vedle sebe na gauči a zíráme na časovou schránku. Napadá mě, jestli si pamatuje, že v podobné krabici doputovala do svého nového domova.

„Neboj se, v téhle nic živého není,“ ujišťuju ji. Jenže je to lež. Moje vzpomínky jsou živé a dají se zkrotit obtížněji než neposedné kotě.

Ožužlávám si nehet na palci a zpola čekám, že z krabice najednou vyskočí Charlie a vykřikne: „Překvapení! Přece sis vážně nemyslela, že bych tě opustila?“ Zaplavuje mě pocit osa-

mělosti. Většinu času jsem jen krůček od toho, abych se rozbřečela, a momentálně si nepřípadám dost silná, abych se dokázala postavit vzpomínkám, které jsem schválně vytěsnila. Bojím se, že když se začnu rozpomínat, už to nebudu schopná zastavit, a v minulosti se skrývají i věci, o kterých přemýšlet nechci. Ani teď, ani nikdy jindy.

V domku je pěkný binec, takže se radši pustím do úklidu. Uklízení mi vždycky připadalo jako dobrá terapie, často bývám vděčná za tuhle příležitost nechat se pohltit něčím jiným než vlastními myšlenkami. Nechám schránku být a začnu kuchyní. Vyhrnu si rukávy, vymačkám do dřezu trochu prostředku na nádobí a otočím kohoutkem s horkou vodou. Zatímco voda stoupá a pění, otírám mastnotu ze sporáku. Když je dřez plný, ponořím ruce do vody, ale hned je zase prudce vyškubnu ven a přehodím kohoutek na studenou, abych zmírnila palčivou bolest na kůži.

Kelímek s krémem na ruce na okenním parapetu je prázdný. Jsem si jistá, že moje toaletní potřeby používá i Dan, i když to zásadně popírá. Zajdu nahoru do druhé ložnice, kde mám schované náhradní zásoby kosmetiky. Už když jsme si tenhle domek prohlíželi, věděli jsme, že nabídneme Charlie, ať se k nám nastěhuje, a já tuhle ložnici pořád považuju za její, i když ji vlastně nikdy ani neviděla.

Najdu krém na ruce a vetřu si ho do štípající kůže. Levandulová vůně mě uklidňuje, připomíná mi malé pytlíčky, které pro mě vyráběla babička, když jsem byla ještě dítě a pokaždé, sotva jsem zavřela oči, mě přepadaly noční můry. Strkala mi ty pytlíčky s levandulí do zásuvek s pyžamy a taky pod polštář. Jejich vůně mě něžně konejšila ke spánku a střežila mě po celou noc. Už je to dlouho, co babiččiny artritické prsty ještě dokázaly něco zasít, ale vůně levandule mi pořád vnáší do duše klid.

V kapse mi zavibruje mobil, a tak po něm sáhnu kluzkými prsty a vklíním ho mezi rameno a ucho, zatímco si utírám ruce do zástěry.

„Ahoj, Dane. Vyhráli jste?“

„Jo, tři dva. Trefil jsem bránu v poslední minutě.“

„To máš určitě ohromnou radost, co? Už je to věky, cos dal naposled gól.“

„Díky, žes mi to připomněla...“

„Nemyslela jsem to...“ Odmlčím se. Budu předstírat, že jsme normální pár, a pečlivě volit slova. „Je to skvělá novina. Připravím na oslavu steak a víno.“

„Už slavíme v baru. Přejď za náma.“

„Nemůžu.“

„Někdy musíš začít znovu žít. Proč ne dneska večer? Jsou tu všichni.“

Všichni ne. Vzpomenu si na krabici, která leží na stole, neodmyslitelnou součást Charlie – jak bych mohla odejít a ji tady nechat? „Mám něco na práci.“

„Tak fajn.“ V jeho hlase úplně slyším zavržení a na zlomek vteřiny zatoužím být v klubu s ním, popíjet teplý cider a smát se vtipům natolik přisprostlým, že je ani nemůžu opakovat. „Nečekej na mě a jdi si lehnout.“

Ukončí hovor dřív, než stihnu odpovědět, že tedy čekat nebudu. Stejně to nikdy nedělám.

Rýsuje se přede mnou představa dlouhého a tichého večera. I když jsem ještě nejedla, necítím hlad. V kuchyni si otevřu lahev vína. V takovouhle chvíli si přece nebudu dávat šálek čaje, ospravedlňuji si to v duchu. Vždycky si připadám trochu divně, když piju o samotě.

Obývací pokoj je potemnělý, a tak rozsvítím stolní lampy a ztlumím ostré stropní světlo. Jeho meruňková záře působí hřejivě. Posadím se na gauč, nohy zasunuté pod zadek, a ruku položím na tělíčko spící Mittens. „Dneska večer jsme tu jen ty a já,“ řeknu jí. Když ale můj pohled padne na vyzdviženou schránku, vím, že to není pravda. Charlie je vsudypřítomná.

Netrvá mi dlouho vypít první sklenku chardonnay. Ledová tekutina se usadí mezi motýlky, kteří se mi tísňí v žaludku. Teprve v půlce druhé sklenky přinutím třesoucí se prsty, aby krabici otevřely. Nahore leží arch lesklého fialového dárkového papíru – dopis je, jak si vzpomínám, pod ním. Přiložím si růžovou obálku k nosu a zhluboka vdechnu její vůni, protože